

EHLERSHJEMMET. For tiden bygges ny legeplads. Efter en gennemgribende renovation af bygningen, er det nu udearealerne, der står for tur.

kommunerne, fordi der ikke er flere penge.

Kim Quist vil hellere have ministeren til at satse på at høste frugterne af den viden der er, men som ingen tilsyneladende har tid til at få overblik over.

– Jeg har jo i årenes løb læst mange sagsakter igennem, og jeg kan ofte undre mig over, at der ikke er grebet ind noget før. Jeg kan godt blive vred over professionel omsorgssvigt, og over at kommunerne og politikerne altid siger, det er fagligheden, der er i højsædet, når det er økonomien, der bestemmer. Jeg har for eksempel set akter, hvor der sort på hvidt står, at en fjernelse af barnet ikke kan komme på tale, og det udelukker jo så muligheden for den løsning, selv om det i nogle tilfælde ville være den eneste fagligt forsvarlige. Ofte kunne kommunerne have meget mere effektive, og det skal der laves om på. Men det sker ikke ved at ændre lovgivningen eller ved at hænge kommunerne ud som uduelige. Man skulle i stedet investere flere kræfter i at lære af erfaringerne, gennemgå de forløb, der er så velbeskrevne, de ligger jo i bunker på institutioner som for eksempel Ehlershjemmet.

Kim Quist mener altså, at der i stedet for lovændringer og store ord og formaninger er brug for omtanke, forskning og god vilje.

– Der er 60.000 danske børn, der vokser op med en far eller mor med alvorlige alkoholproblemer. Det er uhyggeligt mange. Vi ved, at disse børn er meget udsatte, men hvad gør vi for dem? Får de den hjælp, de har brug for? Får vi noget ud af at appellere til forældreansvar? Næppe.

Kim Quist mener, Karen Jespersen har fat i en pointe i forhold til de velbjergedes forkælede og forsømte »curlingbørn«. Her er debatten om forældreansvar velanbragt, men når det kommer til børn af misbrugere, sindslidende eller andre meget udsatte voksne, så er den slags appeller ikke meget værd.

FAKTA

• FORSKNING MANGLER

14.000 børn (0-23 år) er anbragt uden for hjemmet, de fleste frivilligt. Hvordan det går dem, vides der meget lidt om, da der mangler forskning.

41 pct. af de unge, der anbringes hos plejefamilier, i døgnpleje eller på socialpædagogiske opholdssteder får ikke den stabilitet i deres omsorgsmiljø, som er hensigten med en anbringelse. Deres anbringelse afbrydes inden for de første 15 måneder.

KILDE: SFI - DET NATIONALE FORSKNINGSCENTER FOR VELFÆRD

FAKTA

• MINISTERUDSPIL

»Udgangspunktet er, at lovgivningen klart skal vise, hvornår et barn ikke længere kan bo hjemme. Samtidig skal kommunerne pålægges at tydeliggøre præcis, hvordan de vil gribe sager med udsatte børn an.«
»Grundlæggende handler det om holdning, adfærd og værdigrundlag. Der har været en berøringsangst over for at sige, hvordan man skal opføre sig over for andre. Men forældre, kommunalpolitikere, folketingspolitikere og fagfolk skal vide, hvad vi som samfund mener, er uønsket adfærd.«

CITERET FRA POLITIKEN 11. MAJ 2008

I Danmark er 14.000 børn anbragt uden for hjemmet. I knap halvdelen af tilfældene forløber anbringelserne med problemer.

– Det kan være svært for udenforstående at forstå, hvor slemt det står til. Jeg oplever jo ofte, også blandt byrådskolleger, en tankegang der handler om, at »de jo bare kan tage sig sammen og tage sig af deres børn«. Men det kan de jo ikke. Og så er spørgsmålet jo, om samfundet vil – eller ikke vil.

Opgør med dogmer

– Under hele diskussionen om de udsatte børn og forældreansvaret, altså forældrenes evne og vilje til at opdrage og forsørge deres børn på en måde, samfundet kan billige, ligger der to kulturelle fundament, som vi er nødt til at se på og gøre op med. Den ene er den kristne kulturs betoning af familien som ukrænkelig og som samfundskerne, den anden er den liberale grundholdning, som sætter friheden højt. I denne forbindelse altså de voksnes frihed til at leve som de vil. Man skal ikke blande sig, heller ikke i børnenes forhold.

– I et rigt samfund som vores, skal vi da tage os af de svageste. Og hvis vi vil have forebyggelse og effektiv tidlig indsats, skal vi investere. At det så også vil kunne betale sig økonomisk kan jeg ikke bevise, men jeg tror det. Det handler om, at der skal skæres ned på sagsbehandlernes arbejdsbyrde i kommunerne. Har du 60 sager, kommer du aldrig ned i bunden eller ud i marken, det kan ikke lade sig gøre. Det handler også om et massivt efteruddannelsesforløb i dagplejen, vuggestuerne, børnehaverne og skolerne, så de ansatte her kan blive rigtig dygtige til at læse de ulykkelige eller forsømte børns signaler. De ansatte i kommunerne, som nu ikke længere er ved at bukke under for en enorm arbejdsbyrde, skal være dygtige til at fortolke og agere ud fra de indberetninger som kommer fra marken. Igen kompetenceløft! fort-

sætter Kim Quist.

En af definitionerne på ordet pædagogik er, at det er pædagogikkens opgave at forme og udvikle individer sådan, at de kan fungere tilfredsstillende for samfundet. Kan forældrene ikke magte den opgave, er der brug for andre voksne, andre relationer, mener han.

– Haderslev Kommune gør det godt, jeg kender andre kommuner, som magter disse opgaver langt ringere end »min« kommune. Når det er sagt, er jeg da ked at, at byrådet med et borgerligt flertal valgte at spare 7,5 millioner kroner på anbringelsesområdet i 2008. At spare på relationer til disse børn og familier er en rigtig dårlig ide. Og det kan koste dyrt senere. Både for den enkelte og for samfundet.

Tilbage til ønsket om at komme i Folketinget.

– Politik skulle jo handle om værdier, og politikere skal debattere værdier, visioner og samfundsudvikling. Men der mangler kant i debatten i dag, også i mit eget parti. Min drøm er at Socialdemokraterne bliver landets familieparti. Et parti, der ikke bare står for kapitalisme og materialisme, men for omsorg, nærvær og plads til fordybelse.

Ehlershjemmet ligger smukt. Den gamle gule og nyrenoverede bygning er omkranset af en lille skov på tre sider. Grunden ligger højt, fra haven skræner terrænet direkte ned mod Lillebælt, som er en yndet medspiller i børnenes hverdag. Ved indgangen hviler kæmpestenen, som et symbol på alle de små mennesker, der i tidens løb her har taget hul på et nyt livsafsnit i et nyt hjem, i ukendte omgivelser, omgivet af fremmede voksne og nye kammerater. De to små børn, som ankom i nat, havde ikke nogen at vinke til. De blev akutanbragt efter at deres mor blev hasteindlagt på psykiatrisk hospital. De er langtfra enkelttilfælde, behovet er stort, og ofte må Kim Quist sige nej, når kommuner henvender sig for at få pladser til børn i nød. Der er – desværre – udsolgt.